

[Vagn Bro.]

på det ærede medlem hr. Poul Møllers venlige ord til os, der for sidste gang i dag kan være i denne sal som aktive medlemmer og stå på denne talerstol, sige, at jeg ville nødigt være mange minder foruden — jeg kan sige det til hele salen.

Der er i vort folk kritik af medlemmerne af folketinget. For mit vedkommende vil jeg i de år, der er mig beskåret, derude sige, at den kritik er helt forkert. Man hører tit den bemærkning: hvor er det muligt, at en mand, der kommer ude fra høvlebænken eller ploven, kan bestride store ordførerskaber og efter nogle års forløb sidde som minister? Hvor er det muligt? Jeg må sige — jeg har uddannet mig igennem juraen — at jeg har beundret disse folk, og jeg synes, at det er rimeligt, når man henimod et halvt århundrede har gået her, så at sige det.

Det tilkommer ikke mig at give direktiver til den kommende tids mænd og kvinder, så meget mindre som jeg ofte for mit eget vedkommende har erkendt, at der er noget, der hedder et generationsskifte. Jeg erkender, at jeg somme tider, når jeg tænker på, hvad der var god latin for 40 år siden, har en lille smule svært ved at følge med. Jeg vil dog også sige til fremtidens mænd, at ligesom alt gammelt ikke er galt, så er alt nyt heller ikke godt, og at bestemt fastholdenhed — her kommer jeg lidt ind på den tankegang, min ven det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var inde på i spørgsmålet om fred, sikkerhed og tryghed — er aldeles afgørende.

Jeg har, når jeg har været på denne talerstol, stået og set på de to malerier dér. Jeg må erkende, at jeg i sin tid kæmpede meget stærkt for dem, og at det glæder mig, at de stadig hænger der. Det er vort fædreland i storm og stille, dér har vi grenene; og vi kan gå lige uden for døren og se, hvordan ordene lød i 1241. Der er måske ikke så megen forskel på menneskene og deres hele optræden dengang og nu. Derfor mener jeg, at der ikke alene på det udenrigspolitiske, men også på det indenrigspolitiske område i et folkestyre må stå magt bag ret. Jeg vil håbe, at det høje ting, hvis formand efter min mening har forstået dette i sin lange periode, må følge det.

Jeg ved ikke, om jeg til den højtærede justitsminister, som jeg har haft så meget

— jeg synes: også godt — samarbejde med, må sige, at det er jo strålende, at vort sygehusvæsen i dag er af en vældig standard, men det er for mig at se ikke strålende, når det i sidste weekend lød fra mange sygehuse: alt er optaget. Nu skal De jo ikke mere høre mig drøfte den størst mulige færdselssikkerhed, men jeg vil lige så godt håbe, at et folk, der sætter sikkerhed, fred og tryghed højt, vil tænke en lille smule på dette problem. Jeg ved, at den højtærede minister ikke er uenig med mig på dette punkt.

Til sidst vil jeg sige, at når jeg tænker de 50 år tilbage, fornemmer jeg, at der er to perioder af menneskets liv: ung og gammel, og jeg synes, at jeg forlader denne sal med afgjort tilfredshed. Da jeg var student, var lærdom for de velstillede, og det var meget svært at komme frem for den dygtige mand fra det lille hjem. Dette er ordnet nu, ja, i hovedsagen også tilfredsstillende. Jeg vil håbe, at nogen af de unge, der kommer i gode stillinger, tænker en lille smule mere på at hjælpe dem, der kommer efter dem. Jeg mindes rektor Bachs ord i Århus om, at nu er så og så mange kommet ud i gode stillinger, men da vi bad dem om en lille skærv til deres gamle kollegium, blev de borte. Ellers er det i orden. Når jeg så mindes de gamle ministre, der talte om den tvungne folkeforsikring — nu er det på en anden måde, nu er det i orden — så må jeg sige, at vi, der har ønsket, at manddomstiden i noget højere grad kom til at bygge på ordet: du skal være din egen lykkes smed, vel ikke har været dygtige nok; jeg tror, at når vi sikrer kundskaben, og når vi sikrer ryggestødet for de gamle, da bør vi måske nok i noget højere grad slække på de snærende bånd ude i erhvervslivet, for stillingen er jo den, at uden foretagsomhed, dygtighed og energi vil vi ikke opnå dette.

Anker Lau: De bemærkninger, jeg i dag gerne vil have lov til at gøre, er egentlig ikke ment som en afskedstale, for selv om nogle af os nu forlader tinget, behøver det jo ikke nødvendigvis at betyde, at vi alle sammen holder op med at interessere os for det politiske arbejde eller deltage i det.

Jeg vil alligevel gerne takke det ærede